

Bir barış projesi: Uhuvvet Risâlesi

Yayın hayatına çıktığı ilk günden beri kendisini Risâle-i Nur hakikatlerinin naşir-i efkârı bilen gazetemiz Yeni Asya'nın bu günlerde yeni bir görev heyecanı daha gözlerden kaçmıyor: Uhuvvet Risâlesini cemiyete mâl etmek. Bu amaçla gazetemiz 23 Ocak 2010 Cumartesi günü Uhuvvet Risâlesi'ni okuyucularına kuponsuz, çekilişsiz bir gazeteyle birlikte herkese bedava vermenin hazırlıklarını yapıyor. Gazetemiz bu hediyeyi vermekle, toplumun içinden çıkan bir müceddid-i dinin, toplum barışı için ortaya koyduğu projeyi haklı olarak gündemde tutmak istiyor.

Toplum olarak kardeşliğe, birlik ve beraberliğe, kaynaşmaya, uhuvvete, barışa her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Ve maddî manevî hayatımıza zarar veren kini, nifakı, şikakı, adaveti, husumeti, inadı, hasedi, kavgayı, gürültüyü, şiddeti, tarafgirliği sadece toplum hayatından değil, içimizden, ruhumuzdan ve benliğimizden de söküp atmamız lâzım. Doğu ile batının, kuzey ile güneyin, Alevî ile Sünnî'nin, Kürt ile Türk'ün kayıtsız şartsız kardeş olması lâzım! Bin yıldan beri olduğu gibi. Çünkü Bediüzzaman Hazretlerinin ifadesiyle inanç, itikat ve din birliğimiz var. İtikat ve iman birliği, kalplerin de birliğini gerektirir. Nitekim her birimizin Halk'ımız bir, Malik'imiz bir, Mabud'umuz bir, Razık'ımız bir; bir, bir, bir; Esmâ-i İlâhiye adedince birlik bağlarımız olduğu bir gerçek. Diğer yandan Peygamberimiz bir, dinimiz bir, kitabımız bir, kiblemiz bir; yüzlerce birlik bağımız daha var ve bizi birbirimize kopmaz halatlarla bağlıyor. Keza, devletimiz bir, şehrimiz bir, memleketimiz bir, köyümüz bir; onlarca daha birlik bağımız var ve biz aslında bin yıldan beri olduğu gibi doğulusu ile, batılısı ile birbirimize kopmaz zincirlerle bağlıyız! Bu kopmaz zincirler asırlardır içimize sevgi ekti, muhabbet ekti, birlik ve beraberlik ekti, uhuvvet ekti, barış ekti. Şimdi bize ne oldu ki böyle neredeyse birbirimize hasım olup çıktık ve tehlikeli biçimde bölünüp parçalanmak derecesine geldik?

Üstelik ne esef vericidir ki, bizim birbirimize düşüşümüz, birbirimize olan sevgisizliğimizin göstergesi olmaktan öte; bizi birbirimize bağlayan bu kopmaz zincirlere karşı da hürmetsizlik, istihfaf ve zulüm manası taşımaktadır.1 Oysa bizler, hepimiz, “İman etmedikçe cennete giremezsiniz! Birbirinizi sevmedikçe de gerçek manada iman etmiş olmazsınız!” buyuran bir Peygamberin (asm) ümmetiyiz!

Bu, afakî bir istek değil; bin yılın tecrübesi ile pekişen ortak bir altyapının, yer yer çatlamaya yüz tutmuş duvarlarında yankılanan ma’şeri duâsının ve çığlığının adıdır. Aksi takdirde bölük pörçük oluruz, Kur’ân’ın ifadesiyle ve bu gün olduğu gibi, cesaretimiz kırılır, gücümüz, kuvvetimiz gider.2

Diğer yandan Kur’ân, “Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenmez”3 âyetiyle günahın şahsî olduğuna, bulaşıcı olmadığına, şahsın günahından onun akrabasının, soyunun, sülâlesinin, aşiretinin, ırkının, cinsinin sorumlu olmadığına, ancak şahsın kendisinin sorumlu olduğuna hükmediyor. Mahşerdeki sorgunun da böyle geleceğini bildiriyor.

Bediüzzaman Hazretleri, Uhuvvet Risâlesinde, âyetin bu mânâsını şahsın sıfatlarına da teşmil ederek şöyle tefsir ediyor: Mü’minde bulunan canî bir sıfat yüzünden sair masum sıfatları mahkûm etmek hükmünde olan mü’minin şahsına adavet ve kin bağlamak hadsiz bir zulümdür. Çünkü iman, itikat, ibadet, komşuluk, çeşitli iyi huylara sahip olmak vb. gibi genelde çok sayıda masum sıfata sahip bulunan mü’minin, beşeriyet gereği bir ya da az sayıda hoşumuza gitmeyen veya zarar gördüğümüz canî sıfatı bulunursa şayet, bu durumda öncelikle adalet ve insaf gereği, canî olmayan masum sıfatlarına adavetimizi teşmil etmekten sakınmamız ve mü’mini topyekûn çizmekten, silmekten, ona bütün sıfatları caniymiş gibi davranmaktan kaçınmamız gerekiyor. Barışın bu zarûretinden dolayıdır ki Peygamber Efendimiz (asm), ‘Üç günden fazla mü’min mü’mine küsmeyecek’ diye emrediyor. Nitekim mü’mine küsmek demek, bütün sıfatlarını canî kabul etmek demektir. Mü’mini bütünüyle canî kabul etmek ise, zulümdür, haksızlıktır, insafsızlıktır, cinayettir. Yargılarken canî durumuna düşmek gibi bir vahamet in ve cinayetin içinde olabiliriz. Bu durumda ya yargılamaktan kaçınmalı ve mü’mini affetmeli; ya da eğer affedemiyorsak sadece canî sıfatına adavet etmeli, diğer sıfatlarına adavetimizi yaymaktan kaçınmalıdır. Bu başta uhuvvetin, kardeşliğin ve barışın olmakla birlikte, insafın, hakkın ve adaletin de şartı bulunuyor.

İşte Bediüzzaman hazretleri, bir barış, kardeşlik, insaf, adalet, uhuvvet ve muhabbet projesi olarak âlem-i İslâm’a sunduğu Uhuvvet Risâlesiyle birlik ve beraberliğin, el ele ve omuz omuza vermenin önemini yeniden dimağlarımıza çelik ve elmas harflerle nakşediyor.

Bu nakışta tuzum olsun, bezim olsun, katkım olsun, desteğim olsun diyen saygıdeğer okuyucularımız telefona sarılmalı ve şimdiden sipariş verip Uhuvvet Risâlesinden bir adet bile olsun fazla alarak dağıtıp, güzel toplumumuza uhuvvetin ve kardeşliğin sinmesine yardımcı olmalı diye düşünüyorum. Allah himmetinizi kabul eylesin ve güzel toplumumuzu kin ve adavet toplumu değil; sevgi, barış ve kardeşlik toplumu yapsın! Âmin.

Dipnotlar:

1- Mektubat: (yeni tanzim) s. 445 :

2- Enfal Suresi: 46 :

3- Fatır Suresi: 18